

Arrest

nr. 316 308 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 17 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 12 juli 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 12 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Afghaanse nationaliteit, maar werd geboren in Pakistan en woonde daar tot 2012, toen u met uw familie naar Paktia ging. Nadat uw broer W. (...) in 2015 afstudeerde, ging hij bij het leger. Na de basistraining kreeg hij er een promotie tot britman (sergeant) en werd hij op verschillende missies gestuurd in de provincie Laghman. Tijdens een van die missies raakte hij slaags met de taliban. Hierbij werd de broer van K. (...) E. (...), een talibanleider, gedood. Kort nadien ging uw broer terug naar jullie woning in Paktia en werd er gezegd dat hij degene was die de broer van K. (...) E. (...) gedood had. De dag hierop ging hij naar uw paternale tante. Diezelfde dag nog vond er een inval plaats door de taliban in jullie woning. Uw vader werd geslagen en ze vroegen waar uw broer was. In 2018 vertrok uw broer naar Turkije omwille van deze problemen.

In 1397 (Afghaanse kalender, maart 2018 – maart 2019 in de Gregoriaanse kalender) verhuisde u samen met uw familie naar de wijk Karte Now in Kaboel. Eind 1398 (begin 2020) sprak u K. (...) aan, een vriend van uw vader die een commandant was in politiedistrict 8. Hij hielp u om zich te kunnen inschrijven bij de Afghaanse nationale politie (ANP). Een maand later begon u met de basisopleiding. Hiervan volmaakte u slechts een maand, waarna u in politiedistrict 8 gestationeerd werd. Dit was mogelijk omdat u nog steeds student was en dit combineerde met uw werk als agent bij de ANP. U bleef werken voor de ANP tot aan de val van de overheid. Die dag zei uw commandant om de wapens neer te leggen en naar huis te gaan. U ging echter niet naar huis, maar naar de woning van uw maternale oom. U besloot het land te verlaten uit angst voor K. (...) E. (...). Een week na de val van de overheid, toen u reeds in Nimroz was, vond er een inval plaats in uw woning in Kaboel door de taliban. Uw vader werd geslagen en er werd hem gevraagd waar zijn zoon was. U reisde verder en op 15 mei 2022 kwam u aan in België, waar u op 17 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw broer de broer van K. (...) E. (...) doodde en omdat u bij de politie zat. U heeft ook tattoos, iets waar de taliban tegen zijn.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: foto's van uw elektronische taskera en die van uw ouders, alle uitgereikt op 11 maart 2021; een foto van de (papieren) taskera van uw broer; kopies van drie documenten van de ANP met vermelding van uw naam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan het door u uiteengezette asielrelaas.

Vooreerst heeft u uw profiel als politieagent in het achtste politiedistrict van Kaboel hoegenaamd niet aannemelijk gemaakt. Zo bent u niet eenduidig over wanneer u begon en hoelang u bij de politie werkte. U zei aanvankelijk dat u eind 1398 (begin 2020) bij de politie startte (CGVS, p. 6 en 8), om vervolgens begin 1398 (midden 2019) te zeggen (CGVS, p. 9), om dan weer eind 1398 (begin 2020) te zeggen (CGVS, p. 17). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, stelde u louter dat u eind 1398 begon bij de politie (CGVS, p. 22). Echter het louter bevestigen of ontkennen van een van beide versies kan niet weerhouden worden als rechtvaardiging van dergelijke tegenstrijdigheid. Uit de door u neergelegde documenten blijkt voorts dat u op 2/8/1398 (24 oktober 2019) een opleiding begon bij de politie. Deze datum kan bezwaarlijk eind 1398 (begin 2020) genoemd worden. Vervolgens verklaarde u dat u van eind 1398 (begin 2020) tot de vijfde maand van 1400 (juli/augustus 2021) werkte bij de ANP (CGVS, p. 9), wat overeenkomt met ongeveer anderhalf jaar. Anderzijds zegt u dat u acht maanden aan de slag was bij de ANP (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u begin 1398 (midden 2019) begon en acht maanden lang daar werkte (CGVS, p. 22). Dat u nogmaals de startperiode van uw job verandert nadat u hier nog maar net mee geconfronteerd werd, ondermijnt ten sterkste de geloofwaardigheid hiervan. Bovendien past het louter vasthouden aan acht maanden dat u er werkzaam was niet in de door u opgegeven begin- en eindperiodes van uw job.

Vervolgens legt u niet overtuigende verklaringen af over hoe u bij de politie kon beginnen en is uw kennis over de mensen met wie u werkte niet toereikend. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in administratief dossier), blijkt dat in de praktijk personen die zich bij de ANP willen aansluiten een aantal stappen moeten volgen zoals zelf een aanvraag indienen bij een rekruteringscentrum, daar een formulier invullen, een strafrechtelijke en fysieke controle ondergaan bij overheidsinstellingen en een taskera en aanbevelingsbrieven neerleggen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u, hoewel K. (...) een commandant was in een van de politiedistricten in Kaboel, deze stappen niet zou moeten volgen om zich aan te sluiten bij de ANP en K. (...) gewoon naar u thuis kwam om een formulier in te vullen waarna u een maand later al kon beginnen (CGVS, p. 8-9). Dat u puur op basis van zijn aanbeveling bij de ANP kon beginnen en verder niets

moest doen (CGVS, p. 16), is niet aannemelijk. Aanbevelingen waren slechts een van de stappen die ondernomen moesten worden om als rekrut te beginnen bij de ANP. Bovendien kon u niet meer zeggen dan dat K. (...) een commandant was, maar zijn echte rang kon u niet weergeven (CGVS, p. 8), noch welke taken hij had bij de ANP (CGVS, p. 16). Er kan en mag redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte bent van zulke zaken betreffende iemand die een vriend van uw vader is, die u geholpen heeft om bij de ANP binnen te geraken en met wie u in hetzelfde checkpoint werkte.

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat u zonder het afronden van uw basisopleiding reeds ingezet werd op checkpoint nummer 8, waar u de wacht hield en patrouilleerde, enkel omdat u tegelijkertijd studeerde (CGVS, p. 9-10). U had immers nog niet alle benodigde basisvaardigheden en -kennis opgedaan om aan de slag te kunnen, wat net het doel is van een basisopleiding. Hierop repliceerde u dat K. (...) alles voor u deed en het mogelijk was te werken als student (CGVS, p. 23). Wat betreft Khalid zijn uw verklaringen, zoals hierboven reeds gesteld, niet aannemelijk. Zelfs indien u tegelijkertijd kon werken en studeren, dan nog is dit geen reden waarom u zonder basisopleiding reeds kon beginnen te werken. Het is evenmin geloofwaardig dat u enerzijds een maand na uw start begon met de basistraining, maar bij de val van de overheid in maand vijf van 1400 (juli/augustus 2021), anderhalf jaar later, nog steeds maar een maand basistraining had ondergaan (CGVS, p. 9-10). Hiermee geconfronteerd stelde u dat dit was omdat u tegelijkertijd werkte en 's nachts studeerde (CGVS, p. 22). Deze uitleg kan echter niet weerhouden worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u afstudeerde van het middelbaar in 1399 (CGVS, p. 5-6). Er was nadien voldoende tijd om uw basisopleiding te voltooien. Het is evenmin aannemelijk dat u extra opleidingen kon volgen (CGVS, p. 7), maar nog niet eens uw basisopleiding afgerond had. In de brief van de ANP d.d. 16/09/1399 (6 december 2020) staat dan weer vermeld dat u afgestudeerd bent aan de politieacademie op 13/10/1398 (3 januari 2020), wat doet veronderstellen dat u wel uw basisopleiding zou hebben voltooid. Dit druist volledig in tegen uw eigen verklaringen. Bovendien is dit document niet aan u gericht, maar aan de vicevoorzitter van de dienst veiligheid, waardoor het bevreemdend is dat u hiervan in het bezit bent.

Voorts had u aanvankelijk geen idee wie de baas was van uw eigen commandant A. (...) (CGVS, p. 11), om later te zeggen dat K. (...) de baas was van uw commandant (CGVS, p. 16), maar dit na confrontatie weer te ontkennen (CGVS, p. 23). Noch van uw eigen commandant, noch van K. (...) kent u de officiële rang. U weet enkel dat ze een commandant waren (CGVS, p. 8 en 11). Hierop repliceerde u dat u nooit een meeting met hem had en dat iedereen gewoon commandant zei (CGVS, p. 23). Er mag echter, in een officiële, hiërarchisch gestructureerde organisatie, redelijkerwijze verwacht worden dat u desondanks toch weet wat de officiële rang is van zowel uw eigen commandant als van K. (...). Daarnaast vermeldt u de rang askar voor soldaat en daggarmen voor luitenant (CGVS, p. 7, 10 en 11) en verklaarde u dat er geen specifieke termen gebruikt worden voor soldaten bij de ANP (CGVS, p. 15). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat voor agenten/soldaten de term 'satoo/unki' gebruikt wordt en voor luitenant kolonel 'samoornal'. U weet ook niet meer met wie u de kamer deelde op de politiebasis (CGVS, p. 15). Tot slot is het merkwaardig dat u wel enkele politieattesten naar uw vader stuurde en neerlegde, maar dat u geen enkele foto of badge kon neerleggen (CGVS, p. 8 en 16). Bovendien klopt uw uitleg over deze drie documenten niet. Van het document d.d. 16/09/1399 beweerde u dat dit een aanvraag was om zich als rekrut bij het trainingscentrum van de ANP aan te kunnen melden (CGVS, p. 6), terwijl dit, zoals hierboven reeds ter sprake kwam, geenszins uit de vertaling blijkt. Daar waar de andere twee certificaten volgens u over opleidingen gaan die u gevolgd heeft (CGVS, p. 7), blijkt dat dit appreciatiebrieven zijn. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen missen deze niet-originele stukken hoe dan ook de nodige bewijskracht. Documenten vermogen immers op zich niet de ongeloofwaardigheid van een relaas te herstellen; ze vermogen louter een reeds geloofwaardig relaas te ondersteunen.

Gelet op alle bovenstaande elementen kan geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan het feit dat u een agent was bij de ANP. Bijgevolg staat ook de geloofwaardigheid van alle hieraan gelinkte problemen fundamenteel op de helling.

Dat de door u beweerde problemen de nodige waarachtigheid ontberen, wordt bekrachtigd door de vaststelling dat u over uw problemen en de redenen waardoor u Afghanistan diende te ontvluchten geen eenduidige verklaringen aflegt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u op geen enkel moment dat uw broer in het leger zat en u hierdoor problemen kreeg. U trachtte dit te rechtvaardigen door te stellen dat dit niet aan u gevraagd werd (CGVS, p. 23). Van een verzoeker om internationale bescherming kan en mag echter verwacht worden dat hij de redenen waarom hij zijn land diende te verlaten volledig uit de doeken doet zodra hij hiertoe de kans krijgt. Bovendien had u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel een opmerking over wanneer u van Paktia naar Kaboel verhuisde en verklaarde u dat u alle essentiële redenen bij de DVZ had kunnen vertellen (CGVS, p. 2-3). Overigens kon u maar weinig uitleg geven over wat uw broer precies bij het leger deed. U wist wel te zeggen dat hij een sergeant was bij het Selab Korps in Laghman en dat hij op missies moest. Waarom hij op missies gestuurd werd, wist u niet. Uiteindelijk stelde u dat hij moest patrouilleren, benzine moest vervoeren en naar outposts moest gaan. Gevraagd waarom hij dan van de ene naar de andere missie gestuurd werd, indien hij als sergeant hetzelfde deed als gewone soldaten, bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p. 20-21). Erop gewezen dat u maar weinig kon vertellen over wat uw broer bij het leger deed, zei u dat dit al vier of vijf jaar geleden was en u nu hier bent (CGVS, p. 23). Dit gaat echter niet op aangezien de activiteiten van uw broer de oorzaak zouden zijn van uw problemen in Afghanistan. Bovendien staat u nog steeds in contact met hem en kon u aldus

informatie aan hem vragen. Gelet op uw contacten met uw broer werd er u gevraagd om bewijzen aan te leveren dat hij in het leger zat (CGVS, p. 21-22). Tot op heden heeft u evenwel nagelaten dergelijke bewijzen aan het CGVS over te maken en heeft u evenmin een aanvaardbare reden meegedeeld waarom u dergelijke bewijzen niet kon of zou kunnen bezorgen. Inzake de missie waarbij de broer van K. (...) E. (...) stierf en de raid in Paktia bleef u zeer vaag over wanneer dit alles plaatsvond en raakte u, zelfs niet nadat er op meerdere manieren gepeild werd hoelang voor of na andere gebeurtenissen dit was, niet verder dan te zeggen dat dit in 2016 of 2017 was (CGVS, p. 19 en 21). Erop gewezen dat u deze gebeurtenissen zelfs niet bij benadering kan situeren in de tijd, terwijl dit alles voor u nochtans zeer ingrijpend was, beperkte u zich tot de repliek dat het lang geleden was (CGVS, p. 23). Deze rechtvaardiging kan echter niet weerhouden. De raid in Paktia zorgde er immers voor dat uw broer Afghanistan verliet en u en uw familie uiteindelijk naar Kaboel verhuisden. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u hier meer precieze verklaringen over kan afleggen. Tot slot vermeldde u dat de taliban te weten kwamen wie uw broer was en waar hij woonde omdat de dorpelingen van de plek waar hij op missie was zijn naam kenden en er spionnen waren onder die mensen (CGVS, p. 19-20). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban enkel en alleen op basis van een naam van iemand te weten kunnen komen wie hij exact is en waar hij vandaan kwam. Dat Paktia en Laghman naast elkaar liggen (CGVS, p. 20) verandert hier niets aan. Op basis van enkel zijn naam konden de taliban niet weten dat hij van Paktia afkomstig was.

Wat betreft de inval bij u thuis in Kaboel liet u na om hierover bij de DVZ te vermelden dat dit was omdat K. (...) E. (...) u na al die jaren nog steeds zocht en wraak wou nemen. U trachtte deze omissie te rechtvaardigen door te zeggen dat dit niet aan u gevraagd werd. Er werd u enkel gevraagd hoe en waarom u naar hier kwam en wat het probleem was (CGVS, p. 23). Als u vluchtte uit Afghanistan omdat u dacht dat K. (...) E. (...) wraak wou nemen (CGVS, p. 17) is dit nochtans de reden waarom u wegging en werd dit dus wel degelijk aan u gevraagd. Bovendien zijn uw verklaringen over deze inval tegenstrijdig met wat u bij de DVZ verklaarde. Daar zei u dat deze inval plaatsvond omdat u bij de politie zat (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 5 juli 2022, vraag 3.5). Op het CGVS schreef u die inval volledig toe aan K. (...) E. (...) die wraak wou nemen (CGVS, p. 18 en 22). Het is voorts niet aannemelijk dat, indien u en uw vader minstens een jaar lang met rust gelaten werden door K. (...) E. (...) toen jullie nog in Paktia woonden (CGVS, p. 22), hij u plots in Kaboel wel kwaad zou willen doen. Hierop gewezen beperkte u zich louter tot het zeggen dat hij wraak wou nemen (CGVS, p. 23). Echter, hierbij gaat u volledig voorbij aan het feit dat hij u en uw vader in de periode na de raid in Paktia nooit lastigviel en biedt u geen verklaring waarom zijn gedrag plots toch zou zijn veranderd. Tot slot staan uw verklaringen dat het de taliban niet uitmaakt wie de persoon is op wie ze zich wreken zolang ze maar wraak kunnen nemen haaks op uw verklaringen dat ze uw vader alleen maar sloegen en wel specifiek op zoek zouden zijn geweest naar u (CGVS, p. 18, 22).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 17 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

d_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan (cf. supra) dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

U haalt weliswaar aan dat u tattoos heeft en houdt van vrijheid, en dat de taliban hier tegen zijn (CGVS, p. 24). U liet deze tattoos evenwel reeds in Afghanistan zetten enkel en alleen omdat u die stijl leuk vond. U haalde geen bijkomende redenen aan waarom u deze liet zetten en haalde nergens eerdere problemen hierom aan (CGVS, p. 24), waardoor niet zonder meer gesteld kan worden dat u zich bij een terugkeer niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Bij een eventuele terugkeer zijn de meeste van uw tattoos eenvoudigweg te bedekken en kan niemand deze zien. Wat de tattoo in uw nek betreft, kan finaal nog opgemerkt worden dat deze met een laser verwijderd kan worden, wat op zich geen inbreuk vormt op een fundamenteel grondrecht.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De (kopies van de) taskera's van u en uw familie tonen uw identiteit en nationaliteit en die van uw naaste familieleden aan, niets meer. Deze elementen staan actueel op zich niet meteen ter discussie. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 27 september 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024;

Op 30 september 2024 dient verzoeker een aanvullende nota in, waarbij hij de volgende documenten voegt:

1. Een militaire kaart van de broer van verzoeker;
2. Een militair opleidingscertificaat van de broer van verzoeker;
3. Een bewijs dat verzoekers broer internationale bescherming heeft aangevraagd in Turkije;
4. Internetbronnen waaruit het gevaar voor politieagenten in Afghanistan moet blijken;
5. Een steunbrief;
6. Een petitie ter ondersteuning van verzoeker;
7. Foto's van verzoeker met zijn vrienden;
8. Beoordeling van verzoeker door zijn supervisor.

Ter terechtzitting op 2 oktober 2024 dient verzoeker opnieuw een aanvullende nota in, waarbij hij een kopie van zijn lokale politiekaart en enkele van zijn loonfiches voegt.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte

ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde onaannemelijkheden. Hij meent dat de CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

5.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert, worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal

ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoeker heeft zijn profiel als politieagent niet aannemelijk gemaakt. Hij is niet eenduidig over de aanvang van zijn werk als politieagent en kan niet vertellen hoe lang hij er werkte;
- Verzoeker legt geen overtuigende verklaringen af over hoe hij bij de politie aan de slag kon en zijn kennis over de mensen waarmee hij werkte is ontoereikend;
- Het is ongeloofwaardig dat verzoeker zonder het afronden van zijn basisopleiding reeds werd ingezet bij het checkpoint;
- Het is niet aannemelijk dat verzoeker bijkomende opleidingen kon volgen zonder zijn basisopleiding te hebben afgerond;
- In de brief van de ANP wordt vermeld dat verzoeker is afgestudeerd aan de politieacademie terwijl verzoeker zelf heeft verklaard zijn basisopleiding niet te hebben afgerond. De verklaringen van verzoeker druisen aldus in tegen het document van de ANP;
- Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over wie de baas was van zijn eigen commandant. Verzoeker kan niet vertellen wat de officiële rang was van zijn eigen commandant of van K. (...);
- Verzoeker vermeldt de termen 'askar' en 'daggarman' terwijl uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de termen 'satoo/unki' en 'samoonmal' gebruikt worden;
- Verzoeker legt geen enkele foto of badge neer ter ondersteuning van zijn werkzaamheden bij de ANP;
- Verzoekers uitleg over de voorgelegde documenten stemt niet overeen met de inhoud ervan;
- Verzoeker legt geen eenduidige verklaringen af omtrent de redenen waarom hij Afghanistan diende te ontvluchten. Tijdens het interview bij DVZ vermeldt verzoeker niet dat zijn broer in het leger zat en zijn familie daardoor problemen kreeg. Verzoeker kon daarnaast weinig uitleg geven over de werkzaamheden van zijn broer in het leger;
- Wat betreft de inval bij verzoekers thuis, heeft verzoeker tijdens het interview bij DVZ niet verklaard dat dit gebeurde omdat K. E. op zoek was naar hem en wraak wou nemen, terwijl dit de reden was waarom verzoeker Afghanistan heeft verlaten;
- Het is niet aannemelijk dat K. E., na verzoeker en zijn vader gedurende een jaar met rust te hebben gelaten, hen plots wel kwaad zou willen doen.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zou lijden aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker bekritiseert het motief van de bestreden beslissing dat hij niet eenduidig is over wanneer hij voor de ANP is beginnen werken en hoelang hij er heeft gewerkt. Verzoeker betoogt dat de Gregoriaanse kalender verschilt van de Afghaanse kalender, hetgeen kan leiden tot verwarring bij het omzetten van data. Ook is het mogelijk dat verzoeker door de stress en de traumatische ervaringen van de asielprocedure en culturele verschillen in tijdrekening fouten heeft gemaakt bij het omzetten van de data.

Uit nazicht van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoeker inderdaad tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het moment waarop hij voor de ANP is beginnen werken. Het motief van de bestreden beslissing is dan ook in overeenstemming met de informatie vervat in het administratief dossier. Verzoeker ontkent niet dat hij dergelijke tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Waar hij deze tegenstrijdigheden en onnauwkeurige verklaringen tracht te wijten aan de stressvolle en traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt en de impact ervan op diens geheugen, merkt de Raad op dat het aan verzoeker is om dergelijke problemen te staven met medische of psychologische attesten, doch verzoeker laat tot op heden na om enig begin van bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat zijn fysieke of psychische gezondheidstoestand van die aard is dat zij een invloed heeft op zijn vermogen om op zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hierbij de redenen die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst uiteen te zetten. Ook waar verzoeker aanvoert dat hij lijdt aan een ernstige depressie en angst, legt hij geen enkel medisch attest voor dat zijn bewering staft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op enig moment tijdens de procedure kenbaar heeft gemaakt dat zijn mentale gezondheidsproblemen hem op enigerlei wijze parten zouden spelen. Hetzelfde geldt voor waar hem op het einde van het interview werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen heeft, waarbij hij zijn mentale gezondheidsproblemen niet vermeldt. Er wordt niet uiteengezet welke

informatie verzoeker niet, onvolledig of verkeerdelijk heeft meegedeeld ten gevolge van zijn psychische toestand. Ook ter terechtzitting maakt verzoeker geen melding van mentale gezondheidsproblemen. Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn inconsistente verklaringen te wijten zouden zijn aan de verschillen tussen de Afghaanse en de Gregoriaanse kalender. Verzoeker heeft zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers steeds bediend van de Afghaanse kalender en heeft op verschillende tijdstippen tijdens het interview telkens verschillende periodes in de Afghaanse kalender aangegeven voor wat betreft de aanvang van zijn werkzaamheden bij de ANP. Zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, verklaart verzoeker eerst dat hij eind 1398 bij de politie startte, daarna verklaarde hij dat dit begin 1398 zou zijn geweest, om daarna opnieuw te verklaren dat hij eind 1398 bij de politie begon te werken. De verschillen tussen de Gregoriaanse en de Afghaanse kalender verklaren niet waarom verzoeker zich meermaals vergist tussen begin en eind 1398.

Verzoeker stelt verder dat de tegenstrijdige data deels het gevolg kunnen zijn van administratieve fouten of onnauwkeurigheden in de documentatie van de ANP. Verzoeker brengt echter geen enkel begin van bewijs aan waaruit blijkt dat er dergelijke administratieve fouten zouden zijn gebeurd. Daarenboven is er in de bestreden beslissing geen sprake van onnauwkeurige documentatie van de ANP maar wel van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen die verzoeker heeft afgelegd omtrent het tijdstip waarop zijn tewerkstelling bij de ANP is begonnen.

Vervolgens bekritiseert verzoeker het motief omtrent zijn ongeloofwaardige aanwervingsprocedure bij de ANP. Hij betoogt dat er inderdaad standaardprocedures bestaan voor aanwervingen bij de ANP, zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Echter kunnen er volgens verzoeker in tijden van conflict uitzonderingen worden gemaakt. Verzoeker was in staat om sommige van de gebruikelijke stappen over te slaan omwille van de invloed van commandant K. Het is volgens verzoeker mogelijk dat de ANP sneller rekruten in dienst nam, zelfs wanneer ze hun basisopleiding niet volledig afgerond hadden.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Vervolgens legt u niet overtuigende verklaringen af over hoe u bij de politie kon beginnen en is uw kennis over de mensen met wie u werkte niet toereikend. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in administratief dossier), blijkt dat in de praktijk personen die zich bij de ANP willen aansluiten een aantal stappen moeten volgen zoals zelf een aanvraag indienen bij een rekruteringscentrum, daar een formulier invullen, een strafrechtelijke en fysieke controle ondergaan bij overheidsinstellingen en een taskera en aanbevelingsbrieven neerleggen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u, hoewel K. (...) een commandant was in een van de politiedistricten in Kaboel, deze stappen niet zou moeten volgen om zich aan te sluiten bij de ANP en K. (...) gewoon naar u thuis kwam om een formulier in te vullen waarna u een maand later al kon beginnen (CGVS, p. 8-9). Dat u puur op basis van zijn aanbeveling bij de ANP kon beginnen en verder niets moest doen (CGVS, p. 16), is niet aannemelijk. Aanbevelingen waren slechts een van de stappen die ondernomen moesten worden om als rekrut te beginnen bij de ANP. Bovendien kon u niet meer zeggen dan dat K. (...) een commandant was, maar zijn echte rang kon u niet weergeven (CGVS, p. 8), noch welke taken hij had bij de ANP (CGVS, p. 16). Er kan en mag redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte bent van zulke zaken betreffende iemand die een vriend van uw vader is, die u geholpen heeft om bij de ANP binnen te geraken en met wie u in hetzelfde checkpoint werkte.”

Met zijn algemeen betoog tracht verzoeker louter aannemelijk te maken dat hij, zonder het doorlopen van de gebruikelijke wervingsprocedure en enkel op basis van de aanbeveling van commandant K., aan de slag kon bij de ANP. Echter heeft verweerder in de bestreden beslissing geoordeeld dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker enkel aan de hand van een aanbeveling van K., die commandant was in één van de politiedistricten in Kaboel, aan de slag kon bij de ANP, zonder dat hij zelf een aanvraag heeft moeten indienen bij een rekruteringscentrum, daar een formulier heeft moeten invullen, een strafrechtelijke en fysieke controle heeft moeten ondergaan bij de overheidsinstellingen en zijn taskara heeft moeten overmaken. Verzoeker schrijft dit toe aan de invloed die commandant K. had, doch hiermee heeft verweerder in de bestreden beslissing reeds rekening gehouden. Ondanks de positie van commandant K., acht de CGVS het nog steeds niet geloofwaardig dat verzoeker zonder meer aan de slag kon bij de ANP. Dit motief - hetgeen niet wordt ontkracht door enig concreet verweer - komt de Raad niet onredelijk of onzorgvuldig voor. Verzoeker laat ook na enig begin van bewijs te leveren van zijn bewering dat de ANP bepaalde uitzonderingen zou hebben gemaakt op de normale aanwervingsprocedure en sneller dan normaal zouden zijn overgegaan tot de werving van nieuwe rekruten. Verzoeker slaagt er niet in een passende verklaring te bieden voor de vastgestelde ongeloofwaardigheden.

Verzoeker meent verder dat het niet ongebruikelijk is dat individuen in grote organisaties zoals de ANP slechts een beperkte kennis hebben van de specifieke rangen en taken van hun collega's en superieuren. Ook het gelijktijdig studeren en werken, hetgeen bijzonder uitdagend is, kan leiden tot vertragingen of onvolledige opleidingen.

Samen met verweerder stelt de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker slechts zeer weinig concrete informatie kan verschaffen omtrent de personen waarmee hij tewerkgesteld was, wat hun taken waren of welke rangen zij hadden. Verweerder motiveert dit als volgt: *“Voorts had u aanvankelijk geen idee wie de baas was van uw eigen commandant A. (...) (CGVS, p. 11), om later te zeggen dat K. (...) de baas was van uw commandant (CGVS, p. 16), maar dit na confrontatie weer te ontkennen (CGVS, p. 23). Noch van uw eigen commandant, noch van K. (...) kent u de officiële rang. U weet enkel dat ze een commandant waren (CGVS, p. 8 en 11). Hierop repliceerde u dat u nooit een meeting met hem had en dat iedereen gewoon commandant zei (CGVS, p. 23). Er mag echter, in een officiële, hiërarchisch gestructureerde organisatie, redelijkerwijze verwacht worden dat u desondanks toch weet wat de officiële rang is van zowel uw eigen commandant als van K. (...). Daarnaast vermeldt u de rang askar voor soldaat en daggarmen voor luitenant (CGVS, p. 7, 10 en 11) en verklaarde u dat er geen specifieke termen gebruikt worden voor soldaten bij de ANP (CGVS, p. 15). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat voor agenten/soldaten de term ‘satoo/unki’ gebruikt wordt en voor luitenant kolonel ‘samoomal’. U weet ook niet meer met wie u de kamer deelde op de politiebasis (CGVS, p. 15). Tot slot is het merkwaardig dat u wel enkele politieattesten naar uw vader stuurde en neerlegde, maar dat u geen enkele foto of badge kon neerleggen (CGVS, p. 8 en 16). Bovendien klopt uw uitleg over deze drie documenten niet. Van het document d.d. 16/09/1399 beweerde u dat dit een aanvraag was om zich als rekrut bij het trainingscentrum van de ANP aan te kunnen melden (CGVS, p. 6), terwijl dit, zoals hierboven reeds ter sprake kwam, geenszins uit de vertaling blijkt. Daar waar de andere twee certificaten volgens u over opleidingen gaan die u gevolgd heeft (CGVS, p. 7), blijkt dat dit appreciatiebrieven zijn. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen missen deze niet-originele stukken hoe dan ook de nodige bewijskracht. Documenten vermogen immers op zich niet de ongeloofwaardigheid van een relaas te herstellen; ze vermogen louter een reeds geloofwaardig relaas te ondersteunen.”*

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet weet hoeveel mensen er in zijn checkpoint werkten; welke rang zijn eigen commandant had; welke rang commandant K. had; hoeveel mensen er boven zijn directe commandant werkten; wie de baas was van commandant A.; wat het nummer van zijn politiezone was; in hoeveel subdivisies de politie van Kaboel was onderverdeeld; wat de rang was van zijn vriend A.; met welke mensen hij in het politiedistrict een kamer deelde of welke taken commandant K. had (CGVS, p. 11-16). Zoals verweerder correct toelicht in de bestreden beslissing, mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker desondanks toch weet wat de officiële rang is van zowel zijn eigen commandant als van commandant K. Dit geldt des te meer nu verzoeker duidelijk heeft aangegeven dat zijn werkzaamheden bij de ANP één van de redenen was waarom hij Afghanistan diende te verlaten (interview bij DVZ, vraag 3.5). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het argument van verzoeker dat hij slechts een laaggeplaatst lid was van de ANP en omwille van zijn beperkte interactie met hogere officieren niet op de hoogte was van de rangen en structuur binnen het commando, neemt niet weg dat verzoekers aanzienlijke onwetendheid met betrekking tot dergelijke informatie op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

In de bestreden beslissing wordt verder opgemerkt dat verzoeker geen enkele foto of badge in verband met zijn werkzaamheden voor de ANP kon voorleggen, terwijl hij wel andere documenten zoals politieattesten naar zijn vader heeft gestuurd en neergelegd. Verzoeker betoogt dat het ontbreken van dergelijke persoonlijke items kan worden toegeschreven aan de haast en stress waarmee hij Afghanistan heeft moeten verlaten. Hij wijst er ook op dat hij wel foto's op zijn gsm had staan, doch deze bevinden zich nu bij de Bulgaarse autoriteiten.

De Raad merkt op dat verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neerlegt waarbij hij een kopie voegt van een lidkaart van de 'Afghan Local Police (ALP)'. Verzoeker verklaart niet waarom hij slechts in dit stadium van de procedure in staat was een dergelijke lidkaart van de ALP voor te leggen, terwijl hij hierom meermaals werd verzocht tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij maakt niet aannemelijk waarom hij dit document niet eerder kon neerleggen. Door de laattijdige neerlegging van de politiekaart, maakt verzoeker een deugdelijk onderzoek van dit stuk door verweerder onmogelijk. Evenmin verschaft verzoeker bijkomende uitleg omtrent dit nieuwe stuk, hetgeen nochtans de kern van zijn asielrelaas raakt. Inhoudelijk plaatst de Raad *prima facie* ook de nodige vraagtekens bij de authenticiteit van dit stuk. Vooreerst betreft het slechts een kopie. Er dient te worden opgemerkt dat omwille van de hoge graad van corruptie en documentenfraude aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden

toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad stelt dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Ten overvloede heeft verzoeker gedurende de asielprocedure steeds volgehouden dat hij werkzaam was bij de Afghan National Police (ANP), terwijl de voorgelegde lidkaart het opschrift "*Afghan Local Police ALP*" draagt. Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (cf. RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). De Raad is dan ook van mening dat de voorgelegde lidkaart van de ALP niet kan volstaan om verzoekers beweerde werkzaamheden bij de ANP aannemelijk te maken.

Daarnaast lijkt het evenmin aannemelijk dat verzoeker erin is geslaagd om foto's van zijn tewerkstelling en opleidingsmomenten bij de ANP, die zich op zijn gsm toestel bevonden, aan de Bulgaarse autoriteiten te tonen doch deze stukken plots niet meer in zijn bezit heeft tijdens de asielprocedure in België. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker dergelijke foto's, die betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, niet zonder meer zou verwijderen of achterlaten na de asielprocedure in Bulgarije. Verzoeker toont met geen enkel begin van bewijs aan dat hij de foto's in kwestie of zijn gsm-toestel aan de Bulgaarse autoriteiten heeft moeten afgeven, zonder dat hij hiervan enig origineel of duplicaat kon bijhouden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bepaalde bewijzen van zijn tewerkstelling bij de ANP zou hebben achtergelaten in Afghanistan en zich in de onmogelijkheid bevindt een kopie ervan te bemachtigen, eventueel via zijn in Afghanistan achtergebleven familieleden. Verweerder merkt in de bestreden beslissing dan ook terecht op dat verzoeker er klaarblijkelijk wel in is geslaagd andere documenten via zijn vader te bekomen. Dit motief wordt niet weerlegd door verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt verder het volgende gemotiveerd:

"Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u op geen enkel moment dat uw broer in het leger zat en u hierdoor problemen kreeg. U trachtte dit te rechtvaardigen door te stellen dat dit niet aan u gevraagd werd (CGVS, p. 23). Van een verzoeker om internationale bescherming kan en mag echter verwacht worden dat hij de redenen waarom hij zijn land diende te verlaten volledig uit de doeken doet zodra hij hiertoe de kans krijgt. Bovendien had u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel een opmerking over wanneer u van Paktia naar Kaboel verhuisde en verklaarde u dat u alle essentiële redenen bij de DVZ had kunnen vertellen (CGVS, p. 2-3). Overigens kon u maar weinig uitleg geven over wat uw broer precies bij het leger deed. U wist wel te zeggen dat hij een sergeant was bij het Selab Korps in Laghman en dat hij op missies moest. Waarom hij op missies gestuurd werd, wist u niet. Uiteindelijk stelde u dat hij moest patrouilleren, benzine moest vervoeren en naar outposts moest gaan. Gevraagd waarom hij dan van de ene naar de andere missie gestuurd werd, indien hij als sergeant hetzelfde deed als gewone soldaten, bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p. 20-21). Erop gewezen dat u maar weinig kon vertellen over wat uw broer bij het leger deed, zei u dat dit al vier of vijf jaar geleden was en u nu hier bent (CGVS, p. 23). Dit gaat echter niet op aangezien de activiteiten van uw broer de oorzaak zouden zijn van uw problemen in Afghanistan. Bovendien staat u nog steeds in contact met hem en kon u aldus informatie aan hem vragen. Gelet op uw contacten met uw broer werd er u gevraagd om bewijzen aan te leveren dat hij in het leger zat (CGVS, p. 21-22). Tot op heden heeft u evenwel nagelaten dergelijke bewijzen aan het CGVS over te maken en heeft u evenmin een aanvaardbare reden meegedeeld waarom u dergelijke bewijzen niet kon of zou kunnen bezorgen. Inzake de missie waarbij de broer van K. (...) E. (...) stierf en de raid in Paktia bleef u zeer vaag over wanneer dit alles plaatsvond en raakte u, zelfs niet nadat er op meerdere manieren gepeild werd hoelang voor of na andere gebeurtenissen dit was, niet verder dan te zeggen dat dit in 2016 of 2017 was (CGVS, p. 19 en 21). Erop gewezen dat u deze gebeurtenissen zelfs niet bij benadering kan situeren in de tijd, terwijl dit alles voor u nochtans zeer ingrijpend was, beperkte u zich tot de repliek dat het lang geleden was (CGVS, p. 23). Deze rechtvaardiging kan echter niet weerhouden. De raid in Paktia zorgde er immers voor dat uw broer Afghanistan verliet en u en uw familie uiteindelijk naar Kaboel verhuisden. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u hier meer precieze verklaringen over kan afleggen. Tot slot vermeldde u dat de taliban te weten kwamen wie uw broer was en waar hij woonde omdat de dorpelingen van de plek waar hij op missie was zijn naam kenden en er spionnen waren onder die mensen (CGVS, p. 19-20). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban enkel en alleen op basis van een naam van iemand te weten kunnen komen wie hij exact is en waar hij vandaan kwam. Dat Paktia en Laghman naast elkaar liggen (CGVS, p. 20) verandert hier niets aan. Op basis van enkel zijn naam konden de taliban niet weten dat hij van Paktia afkomstig was."

Dat verzoeker slechts een beperkte kennis heeft over de werkzaamheden van zijn broer, is volgens verzoeker te wijten aan de afstand tussen hen, de complexiteit van militaire operaties en de neiging binnen militaire families om niet te veel informatie over gevaarlijke of gevoelige missies te delen. Zijn broer had mogelijks ook beperkingen over wat hij kon delen omtrent zijn militaire activiteiten. Dat de taliban alleen door

zijn naam niet konden achterhalen waar verzoekers broer woonde, is een onderschatting van het vermogen van de taliban om informatie te achterhalen.

Met een dergelijk algemeen verweer slaagt verzoeker er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Samen met verweerder stelt de Raad vast dat het op zijn minst zeer merkwaardig is dat verzoeker tijdens zijn initieel interview bij de DVZ geen enkele melding maakte van het feit dat zijn broer in het leger zat, dat deze tijdens zijn werkzaamheden de broer van een talib heeft gedood en dat de taliban daarom uit waren op wraak. Er dient te worden herhaald dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het feit dat verzoeker tijdens zijn interview bij DVZ op geen enkel moment vermeldde dat zijn broer voor het Afghaanse leger werkte, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Slechts voor het overige motiveert verweerder dat, voor zover toch enige geloofwaardigheid zou moeten worden toegekend aan de bewering dat verzoekers broer voor het Afghaanse leger werkte, verzoeker zeer weinig uitleg kan geven over de specifieke werkzaamheden van zijn broer. Waar verzoeker zijn kritiek tot dit motief richt, is de Raad van oordeel dat dit slechts een overtollig motief betreft aangezien in de eerste plaats geen enkel geloof wordt gehecht aan de bewering dat verzoekers broer voor het Afghaanse leger werkte. Hetzelfde geldt waar verzoeker meent dat het vermogen van de taliban om informatie over een persoon te achterhalen louter aan de hand van diens woonplaats, wordt onderschat door verweerder. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de afstand tussen verzoeker en zijn broer en de complexiteit van militaire operaties alsook de beperkte informatie die verzoekers broer mocht delen, geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde onwetendheid van verzoeker. Zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, staat verzoeker nog steeds in contact met zijn broer. Van een beweerde afstand is dus geen sprake. Het stond verzoeker vrij om meer informatie op te vragen bij zijn broer, hetgeen ook redelijkerwijs van hem kan worden verwacht aangezien verzoekers problemen met de taliban en dus zijn vluchtmotieven op directe wijze te linken zijn aan de werkzaamheden van zijn broer in het leger. Verzoeker heeft dit echter nagelaten.

Ook werd verzoeker uitdrukkelijk verzocht bewijzen voor te leggen die aantonen dat zijn broer daadwerkelijk voor het Afghaanse leger werkte, doch verzoeker heeft de gevraagde documenten niet kunnen voorleggen aan de CGVS (CGVS, p. 21-22). Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview bij het CGVS dat hij geen enkel bewijs bezit dat zijn broer in het leger zat. Op 30 september 2024 dient verzoeker echter een aanvullende nota in waarbij hij verschillende documenten voegt die moeten aantonen dat zijn broer voor het leger werkte, zoals twee opleidingscertificaten op naam van W. Verzoeker vermeldt tevens een *“militaire kaart van broer van verzoeker”* waaruit zou moeten blijken dat zijn broer soldaat was. Een dergelijk stuk wordt echter niet bij de aanvullende nota gevoegd. Wat de opleidingscertificaten betreft, dient te worden herhaald dat omwille van de hoge graad van corruptie en documentenfraude aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoeker deze stukken slechts laatijdig in de procedure heeft voorgelegd en geen passende verklaring biedt waarom hij deze documenten niet eerder ter kennis heeft kunnen brengen van de CGVS. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat uit de voorgelegde opleidingscertificaten louter kan worden afgeleid dat W., van wie geen verwantschapsband ten overstaan van verzoeker wordt aannemelijk gemaakt, een cursus tot sergeant heeft gevolgd in het militaire opleidingscentrum te Kaboel. Dit document bewijst niet dat verzoekers broer daadwerkelijk werkzaam was bij het Afghaanse leger of dat hij betrokken was bij de dood van de broer van een talib.

Tenslotte gaat verzoeker verder in op het motief omtrent de dood van de broer van K. E., die daarna wraak wou nemen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt: *“Wat betreft de inval bij u thuis in Kaboel liet u na om hierover bij de DVZ te vermelden dat dit was omdat K. (...) E. (...) u na al die jaren nog steeds zocht en wraak wou nemen. U trachtte deze omissie te rechtvaardigen door te zeggen dat dit niet aan u gevraagd werd. Er werd u enkel gevraagd hoe en waarom u naar hier kwam en wat het probleem was (CGVS, p. 23). Als u vluchtte uit Afghanistan omdat u dacht dat K. (...) E. (...) wraak wou nemen (CGVS, p. 17) is dit nochtans de reden waarom u wegging en werd dit dus wel degelijk aan u gevraagd. Bovendien zijn uw verklaringen over deze inval tegenstrijdig met wat u bij de DVZ verklaarde. Daar zei u dat deze inval plaatsvond omdat u bij de politie zat (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 5 juli 2022,*

vraag 3.5). *Op het CGVS schreef u die inval volledig toe aan K. (...) E. (...) die wraak wou nemen (CGVS, p. 18 en 22). Het is voorts niet aannemelijk dat, indien u en uw vader minstens een jaar lang met rust gelaten werden door K. (...) E. (...) toen jullie nog in Paktia woonden (CGVS, p. 22), hij u plots in Kaboel wel kwaad zou willen doen. Hierop gewezen beperkte u zich louter tot het zeggen dat hij wraak wou nemen (CGVS, p. 23). Echter, hierbij gaat u volledig voorbij aan het feit dat hij u en uw vader in de periode na de raid in Paktia nooit lastigviel en biedt u geen verklaring waarom zijn gedrag plots toch zou zijn veranderd. Tot slot staan uw verklaringen dat het de taliban niet uitmaakt wie de persoon is op wie ze zich wreken zolang ze maar wraak kunnen nemen haaks op uw verklaringen dat ze uw vader alleen maar sloegen en wel specifiek op zoek zouden zijn geweest naar u (CGVS, p. 18, 22)."*

Verzoeker argumenteert dat de langdurige dreiging van K. E. één van de redenen was waarom hij Afghanistan diende te ontvluchten. Het is mogelijk dat K. E. of zijn volgelingen pas later de mogelijkheid of middelen hadden om verzoeker in Kaboel op te sporen en actie te ondernemen. Verzoeker vestigt eveneens de aandacht op de algemene wraakcultuur in Afghanistan. Met dit betoog komt verzoeker echter niet tegemoet aan de vastgestelde onwaarschijnlijkheden en ongeloofwaardigheden betreffende de vervolging door K. E. De Raad moet verweerder bijtreden waar deze motiveert dat het niet aannemelijk is dat K. E. verzoeker en zijn vader gedurende een jaar na de dood van diens broer met rust liet, om dan plots toch wraak te willen nemen wanneer verzoeker en zijn vader naar Kaboel verhuizen. Verzoeker biedt geen passende verklaring waarom het gedrag van K. E. plots veranderde. De bewering dat K. E. pas een jaar later de mogelijkheid of middelen had om actie te ondernemen, wordt op geen enkele wijze en met geen enkel concreet begin van bewijs aannemelijk gemaakt. Verder dient verweerder te worden bijgetreden waar hij opmerkt dat verzoekers verklaringen dat K. E. specifiek naar hem op zoek was omdat zijn broer er niet was, niet overeenstemmen met zijn eigen verklaringen dat het de taliban niet uitmaakt op wie ze wraak nemen. Dit motief is immers in overeenstemming met de notities van het persoonlijk onderhoud. Een verwijzing naar de algemene wraakcultuur in Afghanistan doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij verwesterd is. Hij stelt Afghanistan in 2019 te hebben verlaten en in België te zijn aangekomen in 2022. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als "afvallige", "niet-gelovige" of "geen goede moslim" te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar "Westerse muziek" luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, Country of Origin Information Report van januari 2022 van EASO en OSAR waaruit blijkt dat "Europeanisatie of verwestering" in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengt.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan (cf. supra) dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

U haalt weliswaar aan dat u tattoos heeft en houdt van vrijheid, en dat de taliban hier tegen zijn (CGVS, p. 24). U liet deze tattoos evenwel reeds in Afghanistan zetten enkel en alleen omdat u die stijl leuk vond. U haalde geen bijkomende redenen aan waarom u deze liet zetten en haalde nergens eerdere problemen hierom aan (CGVS, p. 24), waardoor niet zonder meer gesteld kan worden dat u zich bij een terugkeer niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Bij een eventuele terugkeer zijn de meeste van uw tattoos eenvoudigweg te bedekken en kan niemand deze zien. Wat de tattoo in uw nek betreft, kan finaal nog opgemerkt worden dat deze met een laser verwijderd kan worden, wat op zich geen inbreuk vormt op een fundamenteel grondrecht.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s*

impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar

Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar “Westerse muziek” luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “verwesterd” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als negentienjarige man reeds gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (CGVS, p. 5). Verzoekers ouders en verloofde verblijven nog steeds in Afghanistan. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Ter terechtzitting verwijst verzoeker nog naar de zichtbare tattoos die hij heeft op zijn armen en in zijn nek. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze tattoos reeds liet plaatsen in Afghanistan. Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding van het feit dat hij in Afghanistan werd gevisieerd omwille van zijn zichtbare tattoos. Het motief van de bestreden beslissing – namelijk dat verzoeker bij een eventuele terugkeer de meeste van zijn tattoos eenvoudigweg kan bedekken waardoor niemand ze hoeft te zien en hij zijn tattoo in de nek desgevallend met een laser kan laten verwijderen, wat op zich geen inbreuk vormt op een fundamenteel grondrecht – komt de Raad niet onredelijk noch onzorgvuldig voor.

De overige documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota's heeft gevoegd – met name loonfiches, steunbrieven, een petitie, foto's met zijn vrienden en een beoordeling door zijn supervisor –, laten niet toe vast te stellen dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België sinds 2022 zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd in de Afgaanse samenleving. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel

risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (cf. HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de CGVS.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, voorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN